

23. Sep. 1842

FAKTA

Dato:
23. Sep. 1842

Sidetal:
Dagbog A, side 54-55

Dagbogens placering:
Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Trykt udgave:
Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit Liv, København 1967, s. 95-96; Jesper Svenningsen (red.): Seks år af et liv. Johan Thomas Lundbye – Dagbøger om tro, skæbne, kunst og kærlighed, København 2018, s. 103-104

TRANSSKRIFTION

[indklæbet træsnit af Henneberg efter Lundbyes tegning af Vedby-korset]

23 Sept Aften.

Her sætter jeg en Afbildning af Korset ved Konradineslyst, ogsaa i Tankerne har jeg sat et Kors ved den Dag, da jeg sidst saae hende.¹ – laften er Louise Lundbye kommet fra Vedbygaard, har endnu idag seet hende, havde ogsaa Hilsen til mig fra hende, og jeg var barnagtig nok til at bede om en Pære af dem Louise havde med fra Reisen, fordi jeg tænkte mig, [overstreget: den kom fra hende] |hun| som jeg ikke kan glemme havde givet Louise den, som hun ogsaa medgav mig Frugt, da jeg forlod Vedby. Underlige Drømmer! hvor tit siger jeg mig ikke: Du maa glemme hende – du har ingen Forpligtelser mod hende – du har ikke Lov at tænke paa hende – du er fattig! – Det hjælper Altsammen Intet. Og dog er der tillige stærke Tvivl hos mig, om ogsaa denne Følelse for LMN (lad mig kalde hende saa) for Louise Marie Neergaard, om ogsaa den er den rette, rene Kjærlighed, hvorpaa et Livs Lykke kan bygges? Jeg tør endnu ikke tro det, og vil endnu •55• længe prøve min Stadighed, der er jo længe til jeg kan tænke paa at forlove mig. Er det ikke meget mere kun Savn og Længsel efter Kjærlighedens Lykke, som nu først ret kommer tillive i mit Bryst, og dette Savn gjør at jeg trænger til et Navn, jeg kan knytte mine Drømme til? – Nei, det kan jeg ikke tro, jeg har jo aldrig seet nogen Pige, der har vakt de Følelser hos mig som hun – hvorfor maatte hun dog ikke enten med et Ord, et Tegn, ved sin Opførsel imod mig give mig tilkjende, at hun forstod og delte min Følelse, eller, at hun bestemt afviiste den – hvorfor skal jeg pines af alle disse Tvivl? – Du lille Foster, som endnu trygt hviler under din Moders Hjerte, du skal gaae frem til Dagens Lys, du skal see Guds blanke Maane og den straalrige, altoplivende Sol, du skal erkjende: at Gud er god og kjærlig. Men Sorg og Tvivl skal komme, skal ogsaa ængste dig og tvinge Taarer over dine Kinder, kan du ogsaa da sige: Gud er god og kjærlig, naar han sender dig Modgang, mens du kun seer glade Ansigter omkring dig. Dog, gav han dig et godt Hjerte, frit for Hovmod og nøisomt, da vil du sige det, sige det til din Død, til du igjen gaaer bort til et dunkelt gaadefuldt Mørke, som det, hvoraf du fremsteeg. Jeg vil prise dig lykkelig, om du ogsaa kan med Sandhed sige om dig selv, at du er god. Jeg kan det ikke, derfor tynger Korset mig svært, og der har været Øieblikke, hvor jeg har været nær ved at fortvivle; [overstreget: men] Taarer og Fortvivlelse blev jeg dog træt [af], men den nagende Anger blev ikke træt, og derfor vanker jeg saaledes om, misfornøiet med mig selv og derfor misfornøiet med Andre, [overstreget: og] tit med hele Livet paa denne underlige Kugle, vi dog skal gaae paa, selv om den var gloende.

---

¹ Louise Neergaard (1816-1895).

54. De fulgte mig til Korsset paa Veien ad Skjelløbjerg til, det kors, jeg har tegnet i den lange Dag 5 Sept; her vendte de om efterat have haudet givet mig Frøgt til et lædske mig paa underveis. Ved dette kors saae jeg Dy sidst, sendige lige! Hvor skal vi neste Gang mødes og hvor? 23 Sept 1841.

Hvor sætter jeg en Opholdning af af Korsset ved Kamradens - lyst, ogsaa i Tankerne har jeg set et kors ved den Dag, da jeg sidst saae hende. - Naften er Louise Lindtjens kommet fra Vedbygaard, her endnu i dag set hende, havde ogsaa plitsen til mig fra hende, og jeg var berøvet og tog nok til at bede om en Døse af dem Louise havde sendt fra Veien, fordi jeg tænkte mig, ^{at} ~~ikke~~ ~~ikke~~ ~~ikke~~ ~~ikke~~ hende, som jeg ikke kan glemme havde givet Louise den, som hun ogsaa

med gav mig Frøgt, da jeg forlød Vedby. Underlige Drømmer! Hvor tit siger jeg mig ikke: Du maa glemme hende - du har ingen Forpligtelse mod hende - du har ikke Lov at tænke paa hende. Du er fattig! - Det hjælper Altsammen intet. Og dog er det til lige stærke Tjæret hos mig, om ogsaa denne Fjælelse for L.M. (had mig kaldte hende saa) for Louise Marie Nungard, om ogsaa den er den nettes, renes Kjærlighed, hvorpaa et Hus Lykke kan bygges. Jeg tør endnu ikke tro det, og vil endnu

længe præge min Hædighed, det er jo længe til jeg kan tænke
paa at forlove mig. Er det ikke meget mere min Lavn
og Længsel efter Hjørighedens Ljke, som nu først øst
kommer tillige i mit Bynst, og dette Lavn gjør et j Træder
ger til et Naen, jeg kan knytte mine Drømme til? - Nei, det
kan jeg ikke tro, jeg har jo aldrig selt arager Pige, det har vakt
de Fællese har mig som him - hvorfor maatte him dog ikke
enten med et Ord, et Tegn, ved sin Oppførsel imod mig give
mig tilkjende, at him fortød og dølte min Fællese, eller, at
him bestemt afsviste den - hvorfor skal jeg pinnes af alle disse
Tjval? - Du lille Fæster, som endnu trængt hviler under din
Mødres Hjerter, du skal gaa frem til Dagens lys, du skal
see Guds blanke Maane og den straaleryge, altoplysende
Sol, du skal erkjende, at Gud er god og hjertelig. Men Sorg
og Tjval skal komme, skal ogsaa dængste dig og tvinge
Tæner over dine Kinder, kan du ogsaa da sige: Gud er god
og hjertelig, naar han sender dig Madgang, mens du him sees
glade Ansigter omkring dig. Dog, gaa han dig et godt Hjerter,
frit for Klavnad og no. sont, da vil du sige det, sige det
til din Død, til du igjen gaaer bort til et dunkelt gardsfuldt
Mørke, som det, hvoraf du fremsteg. Jeg vil prise dig lykkeligt,
om du ogsaa kan med Sandhed sige om dig selv, at du
er god. Jeg kan det ikke, derfor trygtes Korset mig svært, og
du har været Gielikke, naar jeg har været nær ved at fortjale;
men Tæner og Fortjalelse blev jeg dog træt, inden den
nagende Anged blev ikke træt, og derfor banker jeg saaledes
an, misforvaret med mig selv og derfor misforvaret med
Andne, og tit med hele Livet paa denne uendelige Skjule, hi dog
skal gaa paa, selv om den var glænde.